

Молодий колосунар

ОРГАН КИРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Четвер,

6 березня 1980 року

№ 29 (2757)

Ціна
2 коп.

КОМСОМОЛЬСЬКЕ
ПОЛЕ

НА СПІЛЬНІЙ НИВІ

ЙТИ ПОПЕРЕДУ, творити добрі справи — характерна риса сучасної молоді. А добрі справи завжди, як правило, починаються з ініціативи, яка б захопила, дала сил.

Кілька років виношували її, ініціативу, молоді буряківниці колгоспу «Зоря комунізму» Новоборхангелського району. І ось тепер, обміркувавши, званивши всі за і проти, вони звернулись до правління колгоспу: «Хочемо створити свою, молодіжну ланку по вирощуванню цукрових буряків».

Досі дівчата працювали в трьох ланках другого відділка господарства. Трудилися добре, парівні зі старшими, вирощували високі врожаї. Та все ж серед досвідчених не виділялися.

Люди доводиться чути, що нинішня молодість тільки «від крилом» у наставників може «вбитися у люди», — розповідає про зародження ініціативи комсомолка Людмила Васильєва. — Ії одній, мовляв, ніколи не добитись значного успіху. Звісно, всі ми спочатку вчимося у досвідчених, переймаємо їхню майстерність, але настає період, коли відчуваєш, що час самому братись за важливу справу.

Тоді хочеться самостійності, аби перевірити, на що ти здатний... Нинішній рік стане для нас саме таким. Ініціативу привітало правління. Голова колгоспу Герой Соціалістичної Праці Л. І. Шліфер запросив молодих ентузіастів на розмову. Вона пройшла змістовно, цікаво. Леонід Юсупович розповів про визначних майстрів буря-

кового лапу — Євгенію Долинок, Степаніду Виштак, Марію Марцулі. Закликав дівчат примножувати їх славу, а також славу своїх односельців. Після бесіди дівчата покладали живі квіти до пам'ятника землякам, які загинали в роки Великої Вітчизняної війни, відвідали сільський краєзнавчий музей.

Ця зустріч стала днем народження їхньої ланки. Секретар партійної організації другого відділка колгоспу В. А. Самбул сказав:

— Ми віримо в наших ініціаторів, упевнені, що їхні імена ще не раз появлятимуться на сторінках преси, серед переможців соціалістичного змагання. Ось вони, наша гордість: Людмила Васильєва, Галина Моторна, Ольга Колоча, Людмила Виговська, Надія Потуряєва, Олена Ткаченко, Валентина Мунтян, Ольга Лобачова, Ганна Жулинська, Ліза Сухоребра, Раїса Романченко, Олена Зелена, Любов Чумака.

Ініціатори дали слово виростити 500 центнерів цукрових буряків на кожному гектарі.

— Тепер хай наші хлопці переглянуть свої зобов'язання, — сміється дівчата.

Справа в тому, що вони доглядатимуть буряки на одній площі з механізованою комсомольсько-моло-

діжною ланкою, яку очолює Сергій Гордій. У хлопців зобов'язання на нинішній рік вищі на 50 центнерів, і їм, очевидно, доведеться підтягнутись...

Механізована уже має чотирирічний досвід. До виходу в поле вона підготувалась повністю. Восени після дискування стерні озимої пшениці внесли і приорали 45 тонн органічних і 18 центнерів мінеральних добрив на кожну гектарі. Грунтообробку і посівну техніку відремонтували до 20 грудня. Нині у тракторній бригаді закінчують лагодити бурякозбиральний агрегат.

— Для того, щоб буряки могли швидко набирати вагу, треба очистити поле від бур'янів, вчасно провести прорідження, — говорить ланковий механізованої С. Гордій. — Гербицидами ми забезпечені, їх будемо вносити по всій площі. Закинути ж п'ять-шість рослин на кожному метрі — це вже справа дівчат. До того часу, як вони вийдуть із сапками в поле, ще далеко, та вже тепер наказують нам, щоб захисна зона у міжрядді була якомога меншою. Ми відрегулювали культиватори так, щоб пустити їх під самий рядок, але для цього ще треба рівно, як під лінійку, висіяти насіння, інакше можна підрізати не тільки бур'яни, а й буряки. Так що про збільшення поля від бур'янів ми будемо турбуватись раніше від дівчат.

Буряківники чекають весни. Разом чекають. У цьому я переконаний під час бесіди з хлопцями: якщо мова заходила про турботи механізованої, вони обов'язково пов'язували її з клопотами буряківничої ланки. І це не тільки тому, що на спільному полі працюватимуть чотири молоді сім'ї. Об'єднує їх більше — спільні завдання, спільні турботи.

В. БОНДАР.

МОЛОДЬ — НА ШАХТИ ДОНБАСУ!

НОВЕ ПОПОВНЕННЯ

На шахту «Криворізька» об'єднання «Стехановугілля» Донецького вугільного басейну виїхав черговий комсомольсько-молодіжний загін з Кіровоградщини. До його складу ввійшли представники обласного центру, Новоукраїнського й Добровеличківського районів.

А перед цим в обкомі комсомолу хлопцям вручили путівки, на їхню адресу лунали теплі напутні слова.

Від імені членів загону виступив комісар кіровоградців Павло Ляшко. Він зазначив, що цей комсомольсько-молодіжний, як і попередній, стане гідним поповненням дружної шахтарської сім'ї Донбасу, зробить свій внесок у успішну роботу шахти «Криворізька».

У ІНІЦІАТОРІВ ПОЧИНУ

В одному з номерів газети повідомлялося, що комсомольсько-молодіжна бригада зварників Олексія Попова з другого механоскладального цеху кіровоградського заводу «Червона зірка» з початку п'ятирічки виконала шість річних завдань. Про складові успіхи колективу розповідає його керівник Олексій Попов.

ВСІ МИ — ДРУЖНА СІМ'Я

Зробимо невеличкий екскурс у недалеке минуле, точніше — у квітень 1975 року. Тоді створили колектив. Мене призначили бригадиром. І в членів комсомольського бюро цеху виникла ідея визначити статус комсомольсько-молодіжної. Групою обрано Михайла Шестанова. І діло у нас пішло. Якоюсь так вийшло, що ми відразу порозумілися. Сталі немов ланками одного ланцюга. З часом прийшло і перший успіх: 1977 року за високі виробничі показники бригаді присвоїли почесне звання. Її стали називати бригадою імені 60-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції. Це було своєрідним визнанням нашого колективу, у нас появилася віра в сили, в можливість. Відтоді ми й працюємо разом, однією дружною сім'єю: Микола Дорош (нинішній Харченко), Анатолій Мозгоєв і я.

Можна подумати, що коли бригада успішно справляється з плановими завданнями, все гаразд, усе ідеально. Звичайно, ми прагнемо до цього. Надійними резервами, які ми змогли поставити на службу бригаді, стали уцілені робочого часу, досконалі оволодіння зварювальними напівавтоматами, суміжними спеціальностями.

Як же комсомольсько-молодіжна розуміє термін «уцілення робочого часу»? Просто у нас склалася традиція чи правило неписане, що коли прийшли на зміну, то нічого простоювати. Нічого прогулювати. Вимагаємо, щоб нас повністю забезпечували заготовками. Але оце «вимагасмо» часто обертається вимушеними для нас зайвими робочими операціями. Так, в одну з недавніх простоях майже півдня довелось зварювання необхідних деталей. Звичайно, план ми виконали — 80 рам до сім'ї сімейства СЗ-3Б зварили. Та якою ціною! Хлопцям довелось власноручно підштовхувати малопотужні

і майже непридатні для транспортування електродари. За нормами їх повинно працювати чотири, а насправді працює лише три. Та й ті, як уже говорилось, малопотужні. Тоді замість того, щоб перенести ручну працю на плечі машин, виходить навпаки, непередбачені роботи. Миритися не збираємося. Прагнемо усунути ці недоробки. Про це дбають також наш депутат Верховної Ради УРСР Людмила Васильєва Чернега, Герой Соціалістичної Праці Олексій Олексійович Куршорко. Вони — наші лідери. З них молоді беруть приклад як треба працювати, щоб цех, завод завжди були на високому рівні. Підтримували червонозоріську марку.

Безперечно, успіхові сприяють різні ініціативи. Одна з них — нашої бригади: «До 110-річчя з дня народження В. І. Леніна виконати з початку п'ятирічки шість річних норм». Як вона наповнилася? В липні минулого року, оскільки мали чималі досвід роботи і непогані результати, зібалися ми разом. Зважили всі «за» і «проти». І вирішили: можемо працювати іраще. І ось нині вже гордаємо трудовий календар 1982 року. В цьому успіху — заслуга і комітету комсомолу заводу. І наших постійних суперників по змаганню — колеги з комсомольсько-молодіжної бригади верстатників Анатолія Скарбового. Присмію, що в передювілейному році перемогли саме ми. Але це зобов'язує хлопців працювати ще іраще. Є у нас і нові задуми, нові бажання, невикористані резерви, що дадуть змогу сягнути ще вищих рубежів.

О. ПОПОВ,

бригадир комсомольсько-молодіжної бригади електрозварників кіровоградського заводу «Червона зірка».

Людмила КАСПРИК, Раїса СОЛОГУБ, Валентина АНТОНОВА (на знімку зліва направо) — з Добровеличківського консервного заводу. Дівчата гордяться тим, що працюють на підприємстві, яке за перемогу в минулорічному соціалістичному змаганні трудових колективів області нагороджено Дипломом обкому Компартії України, облвиконкому, облпрофрєди та обкому комсомолу.

Фото В. ГРИБА.

НА ФЕРМАХ — МОЛОДІ ГОСПОДАРИ

ПРИ ГАРМОНІЙНОМУ ПОЄДНАННІ

Крива надоїв повільно піднімається вгору. І в січні, і в лютому колектив удостоївся перехідного вимпела «Кращій фермі колгоспу».

Після доїння корів тваринниця часто збираються в червоному кутку. Сьогодні зішлись, щоб провести подругу у відпустку. Тут, у цій кімнаті, відбулося багато пам'ятних подій. Зокрема, йшла розмова про підтримання почину гайворонських майстрів доїння. Тут не раз радилися, спільно обговорювали зустрічні плани.

А ще три роки тому колектив третьої ферми кол-

госпу імені Дзержинського Компаніївського району був серед відстаючих. Молоко здавали переважно другого сорту, доярки не отримували премій.

З ініціативи парткому і комсомольської організації колгоспу зміцнили керівництво, подбали про розстановку на виробничих ділянках виробництва комуністів, комсомольців. З цього почали, а потім основні сили зосередили на тому, щоб піднести дієвість соціалістичного змагання з метою підвищення надоїв, високу якість молока. Своїми думками, як на практиці привели в дію

моральні й матеріальні стимули, доярки МТФ № 3 поділилися з подругами на колгоспних зборах. Відтоді на третій фермі добре прижилася дванадцятибальна система підбиття підсумків трудового сусперництва.

І вже торік колектив подолав тристисячний рубіж. О. Іщук, Т. Бондаренко, П. Макерчук, Л. Козаченко вийшли в число передових доярок господарства. Ферма здала 97,5 процента молока першим сортом.

— Впровадити дванадцятибальну систему було не легко, але сьогодні вже

добре видно її переваги, — ділиться думками завідувача фермою В. С. Косогай. — При підбитті підсумків ми враховуємо шість найважливіших показників: виконання протягом декади щоденних зобов'язань, якість молока, раціональне використання кормів, збереження поголів'я, неухильне додержання дисципліни праці, виконання зоотехнічних вимог. Коли доярка виконує всі вимоги і набирає дванадцять балів, вона отримує додатково двадцять процентів оплати, якщо матиме десять балів — то лише десять процентів. Нинішнього стійлового

періоду, коли відчувається недостача фуражу, успіх зимівлі багато в чому залежить від ефективного використання кормів. На фермі створили спеціальну комісію по раціональному витрачання їх. Опікують комісією члени групи народного контролю доярка Альбіна Колесникова та механізатор Іван Келівник. Усі корми йдуть через кормоцех, їх збагачують — із соломи, сінажу, кормових буряків і концентратів з додаванням мінеральних добавок виготовляють повноцінні кормосуміші. Причому роблять це для кожної групи тварин окремо.

— Комсомольці і молоді, — каже В. С. Косогай, — нинішньої зими взяли під свій контроль виконання дванадцятибаль-

ної системи про раціональне використання кормів.

Здійснюючи постанову ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ «Про розгортання Всесоюзного соціалістичного змагання працівників тваринництва за збільшення виробництва і заготівель продуктів тваринництва в зимовий період 1979 — 1980 рр.», працівники ферми колгоспу імені Дзержинського організовано включилися в соціалістичне змагання за підвищення продуктивності громадської худоби. Молоді трудівники господарства докладають усіх зусиль, щоб дати в зимовий період якнайбільше продукції ферм, зберегти поголів'я.

Ю. ДНІПРОВСЬКИЙ.

*Знову кличе березень
Дж за неодолю
На крутому березі
Ти мене чекай.*

*Мастівка ти зміряна
Далеч молода.
Зонь любов залізняк,
Як твої літа.*

АНОНС

У ці дні, коли по-весняному голубіє небо, радісно посміхається сонце, а повітря наповнене бентежним передчуттям чогось незвичайного і прекрасного, ти непомітно поглядаєш на сусідню парту, і її господиня — неймовірно! — не здається тобі ні кирпаткою, ні задавакою, ні промокашкою, ні дівчиськом. І це не тому, що скоро її свято. Ти просто вперше порівняв її з весною і — о диво! — знайшов, що вони так схожі. Відкривши для себе цю таїну, ти вже дивився

на неї широко відкритими очима і мимоволі думаєш про суєтність усього, що зараз поза твоєю увагою...

Весна щораз приходить до нас разом зі святом мам, бабусь, сестер і ось такими відкриттями. І тут нічого вже не адіш. І це прекрасно.

Тому, коли у відділі було запропоновано черговий випуск «Вітрил» присвятити виключно дівчатам, одностайних заперечень з боку чоловічої половини категорично не було. Спробували б ми заперечити...

Тож сьогоднішні «Вітрила» — вам, наші дорогі, любі дівчата. Зі святом вас!

ТЕЛЕГРАМА В НОМЕР

Шлемо найкращі вітання всім читачкам «Вітрил» напередодні Восьмого березня.

Нехай разом із теплим сонячним промінням придуть до вас гарний весняний настрій, бадьорість, комсомольське завзяття, відмінні успіхи в навчальній праці.

З повагою
хлопці 9-А класу Новоукраїнської СШ № 4.

**РОЗМОВИ
ПРОДОВЖУЮТЬ ЧИТАЧІ**

**«ЧИ МАЄ РАЦІЮ
МАМА?»**

До «Вітрил» надійшли відгуки на лист Алли Бабич, опублікований під таким заголовком у минулому випуску.

РОВЕСНИЦЯ:

«Мені сімнадцять років, навчаюся у десятому. Недавно подружилася з хлопцем, йому 18. Завжди радилась зі своєю мамою, вона мені була найближчим товаришем. А коли мама довідалася про Андрія, трапилось те, чого ніколи не було між нами. Вона почала на мене кричати, а коли я заплакала — тихо переконувати, що дружити в такому віці з хлопцем ще рано.

Що ж сталося? Думаю, ми не розуміємо одна одну тому, що я дорослішаю. А мама і батьки моїх подруг переконані, що коли дочка або син дружать з ким-небудь у 9—10 класі, то обов'язково повинно трапитись щось дуже погане. Чому так? Поясніть?

Віта-К.

Бобринецький район.

МАМА:

«Чи має рацію мама? Так. Адже дівчині тільки 15 років, а в 14 уже дружила з хлопцем. І якщо вони разом робили уроки так, що дійшло до трійок, то далі й двійки могли б повийти! Діти мало думають про майбутнє, а ми, мами, хочемо, щоб вони добре вчилися, стали освіченими.

А нині вони (звичайно, не всі) бєлувані. Не триматимемо в руках — погано буде. Зустрічатися, звичайно, можна у вихідні. Скажімо, піти в кіно. А щодня — ні в якому разі!

Мама.

с. Дмитрівка
Знам'янського району.

ЩО НОВОГО У ФІГАРО?

**„ВОЛОССЯ
ПИШНИЙ
ЗАВИТОК“**

Мабуть, багатьох навіки ч...

ПОДУМАЄМО РАЗОМ

**СВЯТО
У МОЄМУ
КЛАСІ**

«От і знову березень. Ми чекали його з нетерпінням. Адже він подарував людям радісне весняне свято — Міжнародний жіночий день.

Протягом дев'яти років 8 Березня хлопці вітали нас, дівчат: дарували крихітні тендітні підсвічники, сувеніри, влаштували концерти. Від того було дуже приємно і радісно. Але почували себе трохи ніяково: чи ж заслужили ми скільки уваги? Чому своїй першій учительці, навіть матерям наші однокласниці ледве здогадувалися підписати листівку, а нам вручали стільки подарунків?

Недавно зібралися всі дівчата нашого класу і подумали: яке ж свято прип'яється до нас — коли його роблять інші, чи коли разом готуємо його для всіх? Діагностика висновок — останнє. Адже ж не обов'язково дарувати якусь річ. Тепле, шире слово, ласкава усмішка, вербона гілочка, що пахне весною, кілька власних поетичних рядків — ось що радує.

Тоді й вирішили: зробимо 8 Березня святом наших мам і вчителів.

Ада, Люда,
десятикласниці.

Патрівський район.
«Я — вчитель історії, учасник Великої Вітчизняної війни. Викладаю в школі більше тонд-

ВІТРИЛА № 3

Сторінка для старшокласників

ДЕБЮТ «ВІТРИЛ»

Учитель...

Домашнє завдання виконує десятикласниця Липовеньківської середньої школи Голозанівського району Валентина ШУЛЬГА.

Робітник і колгоспник, комсомолец і поет, майстер спорту і освітконструктор, згадуючи дитинство і юність, не забувають свого першого шкільного вчителя. У тому, що ти ставш людиною, пізнаєш невколишній світ — результат його праці, його доброго й розумного слова, що западає глибоко в душу.

Я десятикласниця, але часто згадую цікаві шкільні будні початкових класів. І в такі хвилини переді мною постає мила, рідне обличчя першої вчительки Ніни Пилипівни Махинько. Вона була для мене в усьому найрозумнішою, найдобрішою і найкращою. І я любила її, як рідну матір.

Згадую, як перший раз переступила поріг рідної школи, де все було таким незвичайним і новим. І першою зустріла нас

життя. Як тісно поєднуються перше й останнє!

Ми прислухаємось до себе. Цілий вир почуттів у серці: радість і смуток, тривога і сподівання водночас. А як же молоді, веселі й здеркикуваті дзвенітиме цей останній дзвінок! Десять років він був буденним, а через три місяці заспівас святково і... сумовито.

Прокреслить перший сонячний промінь багряну стежку, і ми розпрошаємось з дитинством. У світі ще пануватиме вранішня тиша. І яке то щастя, що не розітнуть її вибухи, і не шугне у наше життя війна, як заступила вона світлий червоний ранок сорок першого, вмить зробивши дорослими вчорашніх школярів, забравши дитинство у дітей, життя у мільйонів.

Учитель... Пам'ятати ту стежку, котрою повів ти мене в світ знань до праці, що утверджує і робить здійсненими найсмисливіші задуми і мрії. Спасибі, вчителю, за те, що був ти на ній вірним поведиром. Спасибі за твоє добром і ласкою зігрите серце. Спасибі тобі за те, що ти вчитель — найбагатрідніша, найпрекрасніша людина в світі.

Здрастуй, Джульєтто!

Через шість століть після трагічної смерті Джульєтти Капулетті... одержує листи. Тисячі листів щороку, з усіх кінців світу. Захоплених, схвальних, підбадьорливих або ж сповнених потоків юнацьких сліз, прохання дати відповідь...
Листи з однаквою адресою «Джульєтта, Верона» вже кілька десятиріч передаються в маленьку контору, що знаходиться у міському муніципалітеті, де ще кілька місяців перед тим їх забирає Етторе Солімані, дивлячись на гробницю Джульєтти. Сором'язливо, після робочого дня, він прихвдив до свого друга, професора, з яким вони читали листи, а потім на найцікавіші відповіді. Це були короткі відповіді, ще найчастіше містили старі любовні фрази, розради і підбадьорювання.

Проте і після смерті добровільного «секретаря» Джульєтти листи продовжували надходити, нагромаджувалися і чекали відповіді. І ось Джульєтта діждала своєї офіційної «сек-

ретаря», доторкнувшись до міфа про нещасне кохання, втративши на якийсь час самовладання і раціоналізм, звертаються до своєї ілюзії, до легенди.

«Дорога Джульєтто, — пише Анна з Кельна, — я захохалася в одного хлопця, та соромлюся сказати йому про це. Прошу тебе, допоможи мені. Налиши,

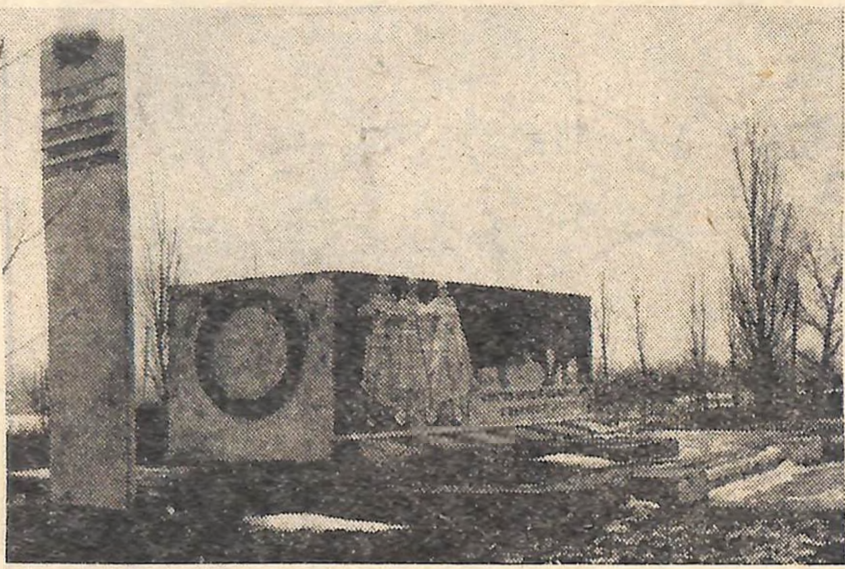
благу, йому любовного листа від мого імені. Ти могла так гарно говорити своїм Ромео, налиши й моєму коханому щонебудь таке ж прекрасне».

«Звертаюся до тебе, — пише один молодий чоловік, — тому, що ти для мене символ вічного кохання, тому, що я вірю, що ти зможеш мені допомогти. Я закоханий в одну дівчину, та її батьки нам забороняють бачитися. Одного разу ввечері мені було так важко, що я хотів умерти. А потім я згадав про тебе. Порадь мені хоч щонебудь. Люблю тебе, дорога Джульєтто. Ти мені близька, ти прекрасна, безсмертна».

— Мабуть, тепер мало у кого є час і терпіння, — каже Паола, — вислуховувати чужі жалі. Батьки юнака чи дівчини не знаходять правильних слів для юнацьких печалей. А молоді теж, як і в часи Джульєтти, закохуються, страждають, шукають когось, кому можна довіритись, хто їм порадить, утішить, але частіше всього не знаходять нікого.

Мене не бентежить, що я пишу від імені тієї, якої вже багато століть немає. Джульєтта — це міф, легенда юного кохання, навіщо ж її руйнувати?

Пам'ятник воїнам-визволителям в селі Новошевченковому Долинського району.

Фото В. ГРИБА.

ПРИЧЕТНІСТЬ

Коли починався Всесоюзний місячник оборонно-масової роботи, присвячений 62-й річниці Збройних Сил СРСР, в учнів Кіровоградського технікуму механізації сільського господарства закінчилися канікули, деякі групи прийшли на заняття, коли місячник був уже в розпалі.

— Ось чому, — підбиває підсумки місячника керівник початкової військової підготовки Н. П. Івшин, — графік проведення заходів був дуже щільним. У кожній групі відбулися уроки мужності, учні зустрілися з ветеранами Великої Вітчизняної війни, тривали масові змагання з військово-технічних видів спорту. Більшість наших випускників — майбутні воїни. Комітет комсомолу і первинна організація ДТСААФ зосередили свої зусилля в одному напрямі. Подбали про активізацію роботи мотоциклетної та автомобільної секцій, стрілецьких гуртків, провели вечір бойової слави. Наші вихованці брали участь в операції «Пошук». Запрошували у свої групи колишніх вихованців технікуму, збирали матеріали про тих випускників, що загинули в роки Великої Вітчизняної війни. Місячник закінчився, а робота триває, активно й цілеспрямовано.

І знову не зачинаються двері кімнати бойової і трудової слави. Ідуть і йдуть сюди юнаки і дівчата з усіх груп. «Герої не емирають», їхні подвиги люди пам'ятатимуть вічно!» Зупиняються біля цього стенда, вшановують пам'ять загинувших хвилиною мовчання. Червоно палахкотять у багрянці Вічного вогню слова: «Герой Радянського Союзу В. Головаченко. Воїни-визволителі В. Семенов, Б. Корецький, Д. Коцар, П. Харченко, К. Лебедєв, А. Чупрін». Це — прізвища випускників технікуму, що не повернулися з фронтів Великої Вітчизняної. Скільки їх, героїв, спить вічним сном? Це намагаються встановити слідопити, краєзнавці. Активісти гуртують біля завідувачого кімнатою, викладача Петра Омеляновича Івченка. Кожному ві-

Експедиція «МК» «Подвиг»

Операція «Священний обов'язок».

дасть пораду, як починати пошук, як вести його.

— Ти ж із Новомиргородського району? — уточнює він у білявого юнака. — Ось список випускників сорокового року. Відомо: три хлопці поїхали працювати у ваш район. Є адреси... Побували у селах, зустрілися з родичами, знайомими героями, потім писатимемо до військової частини чи в музей.

— А з Новоукраїнського району, — звертається вже до іншого юнака, — один випускник того року. Працював у Глодоцах. Діяти таким же чином...

І учні ведуть пошук. Недовзі на стіл П. О. Івченка вони прокладають орден чи медаль, пожежний солдатський трикутник чи вирізку з військової газети. Орден віддав син героя, листи — вдова. Для них ті реліквії неоціненні. Але музею все ж віддали — щоб усі знали, щоб не забули...

— Беріть, діти... — вдовині сльози обпалюють руки юнаків, від тих слів до щему стискаються їхні серця. — Беріть. Не осоромив честі. За ваше щастя воював... Нехай краще таке не повториться...

І скільки таких історій зберігають експонати кімнати! Ось, наприклад, на стенді фотографія: група командирів і солдатів бетарей ракетних снарядів.

— Та це ж наш Володимир Володимирович, — дивується дружок учнів В. Дорошенко, пізнаючи на цій тридцятишестирічній давності фотографії свого майстра виробничого навчання В. В. Жарикова. Скільки вже Володимир Володимирович навчав його зварювати метал, допомагав розібратися в кувальській справі, а що у нього десять бойових нагород — хлопцеві не знає. І ось про шлях солдата розповів експонат. У перші

дні сорок першого зустрів Володимир Володимирович фашистів кулеметним вогнем. Під Ровно — тяжке поранення, госпіталь. Закінчив курси ракетників, після них пройшов від Кавказького хребта до Альп. Визволяв Кіровоградчину, брав участь у Корсунь-Шевченківській битві, наближаючи травень 45-го, відмірявав солдатські кілометри в Угорщині, Австрії.

Кімната бойової і трудової слави — жива, увилююча пам'ять про тих, хто звершив великий героїчний подвиг. Деякі його експонати — свідки бойових подвигів ветеранів Великої Вітчизняної, викладачів С. М. Ахметіна, З. М. Зіноватного, випускників технікуму, що загинули, і тих, хто нині трудиться на колгоспній ниві.

Вони — майбутні хлібороби. Кожен прагне бути схожим на героїв-визволителів. Ось чому такі насичені тут уроки початкової військової підготовки, заняття військово-технічних секцій.

Н. П. Івшин задоволений: переважає більшість учнів нині розбирає і складає автомат на «добре» й «відмінно».

Найбільш численні секції — мотоциклетна й автомобільна. Першу відвідує понад 200 чоловік. Така масовість — результат правильної пропаганди військово-технічних видів спорту. І викладачі поставили собі за мету: кожному випускникові — права водія автомобіля, мотоцикліста. Після індивідуальних бесід з учнями до секцій записують усіх, хто бажає, починаючи з третього курсу. І хоч учні виходять із технікуму трактористами — машиністами широкого профілю, вони охоче оволодівають суміжною професією. Адаже майстерні, лабораторії тут такі, де досконало можна вивчити будову будь-якого вузла, оволодіти всіма тонкощами ремонту агрегатів.

Вони вчать вирощувати хліб і свято пам'ятають про високий обов'язок — захищати Батьківщину. Тож розуміють, що військової справи теж потрібно вчитися — постійно, наполегливо, по-ленінському.

Ю. ЛІВАШНИКОВ, громадський кореспондент «Молодого комунара».

НІХТО НЕ ЗАБУТИЙ, НІЩО НЕ ЗАБУТЕ

На прохання учасників нашої експедиції «Подвиг», присвяченої 35-річчю Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні, ми продовжимо друкувати карту Всесоюзного тематичного маршруту «Ніхто не забутий, ніщо не забуте» (початок — у газеті за 29 і 31 січня).

Волгоградський державний музей оборони. В шести залах його розміщено експозицію, що розповідає про героїчну оборону Царицини в роки громадянської війни (1918—1919) і про легендарну Сталінградську битву (1942—1943 рр.). Тут зберігаються Червоний прапор ВІСВК та орден Червоного Прапора, якими трудівників Царицини було нагороджено за нескорність перед ворогами революції. Тут представлено матеріали, які показують героїзм і стійкість захисників міста в роки Великої Вітчизняної війни. Зібрано зброю, особисті речі, нагороди, фотографії учасників Сталінградської битви, представлено художньо-світлозвукову діораму «Розгром німецько-фашистських військ під Сталінградом 1943 року». У великому приміщенні знаходиться сховище документів, донесень і листів, що не дійшли до адресатів.

Адреса музею: м. Волгоград, вул. Гоголя, 8.

Пам'ятник-ансамбль героям Сталінградської битви, м. Волгоград. Величний ансамбль розміщений між терасами по схилу Мамаєв-вирову кургану. Він починається урочистим походом народів СРСР, які йдуть ушанувати світлу пам'ять полеглих героїв. У центрі ансамблю — 52-метрова скульптура Вітчизни-матері. На площі Героїв — скульптурні групи символізують подвиг воїнів-сталінградців.

Новоросійський міський краєзнавчий музей. Його експонати розповідають про подвиг воїнів Червоної Армії і матросів Чорноморського флоту, які зупинили рух фашистів на Кавказ у вересні 1943 року. Створено філіали музею:

1. Музей «Мала земля».
  2. 9-й кілометр шосе Новоросійськ — Геленджик — приміщення командного пункту 18-ї армії.
  3. Селище Мар'їн Гай — землянки штабу 18-ї армії.
- В усіх філіалах музею відтворено обстановку воєнного часу 1943 року, коли начальником політвідділу 18-ї армії був полковник Л. І. Брежнев.

Адреса музею: м. Новоросійськ, вул. Рад, 58.

Пам'ятник-музей захисникам кавказьких перевалів. Сперуджений над братською могилою радянських воїнів, що загинули в боях за перевали Головного Кавказького хребта. Адреса: Ставропольський край, Карачаєво-Черкеська автономна область, селище Орджонікідзенське.

СПОРТ

ЧИ ДАЛЕКО ДО ОЛІМПУ?

ГОСТІ СИЛЬНІШІ

У приміщенні ДЮСШ облспорткомітету два дні проходив чемпіонат центральної ради ДСТ «Колос» з боротьби самбо. На кировоградських килимах сиві п'ніня демонстрували 126 атлетів — представників п'сіннадцяти областей України. Серед них були й наші земляки. Другі призери місця у своїх вагових категоріях зайняли вихованці тренера Л. Медведєва, кандидати у майстри спорту П. Возний (48 кілограмів) і Ю. Кузнецов (74 кілограмів); третім призером став майстер спорту О. Високолян (68 кілограмів). А чемпіонські титули здобули одесит В. Погорілер (100 кілограмів), дніпропетровець А. Сфажерадзе (90 кілограмів), харків'янин В. Перверзєв (62 кілограмів), Х. Кодзоев (Харків) одержав приз за кращу технічну підготовку. З числа призерів відібрано збірну команду «Колоса», яка візьме участь у міжвідомчій першості України.

В. ТВЕРДОСТУП, громадський кореспондент «Молодого комунара».

ЛЕГКА АТЛЕТИКА

З СВІТАТОРІЙ — «БРОНЗА»

Традиційна міжвідомча першість УРСР з легкоатлетичного кросу відбулася в Євпаторії. Гострою була боротьба на кримських трасах за командну й особисту перемоги. Спортсмени студентського товариства «Буревісник» вибороли найвищі нагороди в командному заліку. Друге місце дісталось збірному колективу центральної ради ДСТ «Авангард», у складі якого виступала й наша землячка — учениця Олександрійського індустріального технікуму, кандидатка у майстри спорту Світлана Петрова. Вона пробігла трикілометрову дистанцію за 10 хвилин 19,2 секунди, що дозволило їй завоювати бронзову нагороду.

В. ШАБАЛІН.

...І спадкоємці

Данила Посунька

У легкоатлетичному манежі ДЮСШ облспорткомітету едерили акорди спортивних маршів. Шикувалися юні спортсмени, які приїхали в Кіровоград з усіх областей України. Де-хто з новачків дивувався, чому саме в Кіровограді проводиться чемпіонат України з класичної боротьби. Старші товариші їм пояснили, що тут проходять фінальні посидки найсильніших борців класичного стилю за програмою VII Спартакиади УРСР.

— І наш Віктор Савчук став тоді чемпіоном республіки, — додав важко-ваговик із нашої зброї Андрій Нагорний. — А потім здобув «бронзу» на всесоюзній Спартакиаді.

Юним атлетам було дуже цікаво дізнатись, що

саме на цій землі зробив свої перші кроки до штурму спортивних висот прославлений на весь світ силач, нащадок козацького роду Данило Посунько.

І під час відкриття чемпіонату коментатор змагань згадав ім'я нашого прославленого земляка, спадкоємці якого теж здобувають чемпіонські титули на обласних і республіканських змаганнях, беручи участь у всесоюзних і міжнародних турнірах.

Так, у кировоградців є гарні традиції, є на кого рівнятись. А чемпіонат серед кращих юнацьких команд з класичної боротьби, що почався позавчора в обласному центрі, стане неабияким екзамном для вихованців наших тренерів. Переможуть, звичайно, найсильніші, найдосвідченіші. Але атмосфера святковості, що планує в ДЮСШ, приносить радість усім учасникам першості.

За масовість і майстерність

Президія обласної ради ДСТ «Колос» підбила підсумки соціалістичного змагання за 1979 рік серед колективів фізкультури. Перші місця за високі показники в масовості та майстерності присуджено колективам фізкультури колгоспу «Родина» Ульяновського району, радгоспу імені Карла Маркса Бобринського району, Компаніївської райсільгосптехніки, Вільшанської райспоживспілки, Вільшанського міждоколосбуду, Сальківського цукрокомбінату Гайворонського району, Кіровоградського технікуму механізації сільського господарства.

За зайняті перші місця в соцзмаганні серед міських і районних рад сільського спортивного товариства по першій і другій групах нагородні обласної ради «Колоса» одержать Кіровоградська міська та Новоархангельська районна ради.

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «МК»

„ТІ РИНГИ ТІЛЬКИ СНЯТЬСЯ“

Під таким заголовком у «Молодому комунарі» за 7 лютого було надруковано критичний матеріал про незадовільну роботу по реконструкції спортзалу та встановленню рингів у будинку № 6 по вулиці Волнова в м. Кіровограді. За цю справу взявся завод ра-

діовиробів ще 1977 року. Як повідомив редацію директор заводу В. Красовський, критику визнано правильною. Головний інженер підприємства провів спеціальну нараду, на якій прийнято рішення обладнати цю справу із встановити ринги до 1 квітня ц. р.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМ України.

На українському мові.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

316050, МСП м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

відділ листів і масової роботи, відділ пропаганди — 2-45-36; відповідальний секретар, відділ учнівської молоді — 2-46-87; відділ комсомольського життя, відділ військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; фотолабораторія — 2-56-65; нічна редакція — 3-03-53.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.